

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/117 Mo

in de klacht 035.00

ingediend door:

vertegenwoordigd door

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft twee keer, op 18 oktober 1996 en op 31 juli 1999, een ongeval gehad, waarbij hij whiplashletsel heeft opgelopen. Klager heeft aan geen van beide ongevallen schuld. Verzekeraar is de bij het eerste ongeval betrokken verzekeraar. Bij het tweede ongeval is een andere verzekeraar betrokken. Klager heeft na het tweede ongeval bij de door verzekeraar aangewezen schaderegelaar een aantal malen aangedrongen op aanwijzing van een regelende verzekeraar in de zin van de Bedrijfsregeling No. 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde). Verzekeraar heeft klager bij brief van 7 april 2000 doen weten als regelende verzekeraar op te treden. Klager verwijt verzekeraar dat hij het verzoek tot aanwijzing van een regelende verzekeraar niet voldoende actief heeft behandeld.

De klacht

Bij brief van 17 augustus 1999 is (de schaderegelaar van) verzekeraar van het tweede ongeval en de daarop gevolgde arbeidsongeschiktheid van klager op de hoogte gebracht. Verzekeraar is toen uitgenodigd voor een bespreking met klager over de vraag wie van de verzekeraars als regelend verzekeraar zal optreden.

Verzekeraar heeft naar aanleiding daarvan bericht dat het hem uit juridisch oogpunt juist leek ook de tweede verzekeraar uit te nodigen, aangezien, volgens verzekeraar, de arbeidsongeschiktheid van klager in ieder geval door

2000/117 Mo

het tweede ongeval is veroorzaakt. In een brief van 29 september 1999 heeft klager de hoop uitgesproken dat wordt vermeden dat hij met twee verschillende partijen tot afspraken moet komen. Op 28 oktober 1999 heeft verzekeraar bericht geen beslissing te kunnen nemen met betrekking tot de behandeling van de gevolgen van het tweede ongeval.

Op een door klager toegezonden declaratie wegens gemaakte buitengerechtelijke kosten heeft verzekeraar gereageerd met het bericht dat het evident is dat de gemaakte kosten zijn veroorzaakt door het tweede ongeval dat klager is overkomen.

Klager heeft verzekeraar op 7 januari 2000 bericht dat niet eenduidig is wat het gevolg is van het tweede ongeval. Klager heeft verzekeraar toen tevens medegedeeld dat, gegeven de betrokkenheid van verzekeraar bij het voortraject, het aangewezen lijkt dat verzekeraar als regelend verzekeraar optreedt. Klager heeft verzekeraar aansprakelijk gesteld voor de volledige mingschade als bedoeld in artikel 6:99 van het Burgerlijk Wetboek. Verzekeraar heeft daar niet adequaat op gereageerd. Van een actieve schadebehandeling is volgens klager niets gebleken. Het vorenstaande brengt klager tot het formuleren van de volgende klacht:

- het is in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf het slachtoffer aan zijn lot over te laten, indien sprake is van twee ongevallen en één schade;
- het is in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf wanneer twee grote verzekeraars het onvermogen slachtoffer verplichten aan te geven welke schade voor rekening van welke partij dient te komen;
- het is in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf om geen enkele actie te ondernemen om te komen tot een geïntegreerde schadeafwikkeling. Verzekeraar dient actief schade te behandelen en is, gelet op de aanwezige kennis met betrekking tot de omstandigheden, de meest gereede partij om als regelend verzekeraar op te treden.

De in het onderhavige geval te treffen regeling zal niet wezenlijk anders moeten zijn dan de samenloop- of schuldloze derde regeling.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar is van mening dat hij klager niet aan zijn lot heeft overgelaten. De bevoorschotting was op peil en dus niet gefrustreerd. Plannen zijn niet ingetrokken en lopende trajecten zijn niet geblokkeerd. Met de belangenbehartiger van klager werd regelmatig contact onderhouden. Wel kan verzekeraar erkennen dat de onzekerheid omtrent de verdere regeling van de onderhavige zaak te lang heeft geduurd.

Verzekeraar heeft klager niet verplicht aan te geven welke schade voor rekening van welke partij dient te komen. Naar de aansprakelijke verzekeraar van het tweede ongeval is verwezen om informatie te verkrijgen. Deze verzekeraar heeft een afwachtende houding aangenomen. De informatie over het tweede ongeval was voor verzekeraar van belang, omdat dit ongeval grote consequenties kon hebben. De causaliteit had doorbroken kunnen worden. Klager was immers vóór het tweede ongeval weer geruime tijd aan het werk en raakte nu opnieuw volledig arbeidsongeschikt. De contacten tussen de beide

2000/117 Mo

verzekeraars hadden evenwel eerder moeten plaatsvinden. Van de bij het tweede ongeval betrokken verzekeraar had eerder een reactie moeten worden afgedwongen. Klager heeft hiervan geen financiële consequenties ondervonden. Verzekeraar heeft wel de buitengerechtelijke kosten die zijn gemaakt na het tweede ongeval, ter discussie gesteld.

Verzekeraar heeft (de belangenbehartiger van) klager op 7 april 2000 laten weten als regelend verzekeraar te zullen optreden. De door verzekeraar in dit verband ondernomen actie had eerder tot resultaat moeten leiden. De kwestie is thans echter opgelost. Verzekeraar erkent dat de onzekerheid voor klager te lang heeft geduurd en biedt daarvoor zijn verontschuldigen aan. Over de buitengerechtelijke kosten is gediscussieerd, maar deze kwestie is inmiddels ook opgelost.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager nog aangevoerd dat indiening van een klacht kennelijk noodzakelijk was om de beide verzekeraars tot actie te dwingen. In de feitelijke ontwikkeling na het indienen van de klacht ziet klager geen reden de klacht in te trekken. Na het tweede ongeval is geen nader voorschot, ook niet met betrekking tot de buitengerechtelijke kosten ontvangen.

Het overleg met verzekeraar

In het overleg met verzekeraar is de klacht nader besproken.

Het oordeel van de Raad

1. Klager is, buiten zijn schuld, het slachtoffer geworden van twee afzonderlijke verkeersongevallen. Verzekeraar is de wa-verzekeraar van degene aan wiens schuld het eerste ongeval is te wijten. De klacht houdt in dat verzekeraar na het tweede ongeval niet adequaat en niet tijdig heeft gereageerd op het verzoek van klager om als regelend verzekeraar op te treden.
2. In een geval als het onderhavige, waarin klager door twee verkeersongevallen schade heeft geleden, is niet rechtstreeks van toepassing hetgeen in bedrijfsregeling No. 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde) is vermeld. Er zijn echter toch zoveel punten van overeenkomst met het geval waarop die Bedrijfsregeling wel van toepassing is, dat gezegd moet worden dat het ook in het onderhavige geval uit een oogpunt van handhaving van de goede naam van het verzekeringsbedrijf onaanvaardbaar zou zijn dat klager verstoken zou blijven van de hem toekomende schadevergoeding als gevolg van een verschil van mening tussen de wa-verzekeraars van degenen die voor de door beide ongevallen ontstane schade aansprakelijk zijn, over de vraag wie van hen voor de gehele schade, of voor welk deel ervan, aansprakelijk is. Dit brengt mee dat de betrokken wa-verzekeraars niet ermee kunnen volstaan een afwachtende houding in te nemen.
In een geval als het onderhavige, waarin de schuldloze derde is betrokken bij twee verschillende ongevallen, kunnen de betrokken verzekeraars zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat het in beginsel niet aan de schuldloze derde is te kiezen wie van hen als regelend verzekeraar zal optreden, zoals de Bedrijfsregeling tot uitgangspunt neemt. Bij deze stand van zaken zullen de betrokken verzekeraars

2000/117 Mo

onderling moeten overeenkomen wie van hen als regelend verzekeraar zal optreden. In verband met de belangen van de schuldloze derde zullen zij te dier zake met bekwame spoed tot overeenstemming dienen te geraken. Bij gebreke van overeenstemming binnen de vereiste termijn, zal de verzekeraar die reeds door klager was aangesproken ter zake van het eerste ongeval als regelend verzekeraar optreden, zulks tegen overdracht door de schuldloze derde van zijn vorderingen tegen de tweede verzekeraar. Voor de hand ligt dat verzekeraars voor hun onderling verhaal aansluiting zoeken bij hetgeen dienaangaande is bepaald bij de voormelde Bedrijfsregeling.

3. Verzekeraar is namens klager bij brief van 17 augustus 1999 van het tweede ongeval op de hoogte gesteld, terwijl verzekeraar eerst op 7 april 2000 aan klager heeft meegedeeld dat hij als regelend verzekeraar zal optreden. Daarbij doet verzekeraar kennelijk op het begrip 'regelend verzekeraar', zoals omschreven in de meergenoemde Bedrijfsregeling. Aldus heeft verzekeraar echter niet met bekwame spoed een regeling getroffen als hiervoor bedoeld. De klacht is derhalve in zoverre gegrond.
4. Wat de buitengerechtelijk kosten betreft, heeft verzekeraar zich kennelijk op het standpunt gesteld dat deze niet voor zijn rekening komen voorzover het kosten van rechtsbijstand betreft die zijn gemaakt terzake van het verkrijgen van vergoeding buiten rechte van de andere verzekeraar. Ook de op dit standpunt betrekking hebbende klacht is gegrond. De in artikel 6:96 lid 2 onder c. van het Burgerlijk Wetboek vermelde redelijke kosten ter verkrijging van vergoeding buiten rechte zijn een onderdeel van de door de aansprakelijke te vergoeden schade. Ten aanzien van dit onderdeel van de schade geldt op overeenkomstige wijze hetgeen hiervoor onder 2. is overwogen. De regelend verzekeraar zal deze kosten derhalve aan de schuldloze derde moeten vergoeden.
5. Nu verzekeraar heeft verklaard als regelend verzekeraar te zullen optreden en overigens zijn verontschuldigen heeft aangeboden voor de gang van zaken, zal de Raad geen financiële consequenties verbinden aan de gegrondbevinding van de klacht.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht gegrond.

Aldus is beslist op 15 januari 2001 door mr. F.H.J. Mijnsen, voorzitter, mr. H.C. Bitter, mr. B. Sluijters, drs. D.F. Rijkels, arts en dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter

(Mr. F.H.J. Mijnsen)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)